

Arrest

nr. 112.450 van 22 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, H. N. M., werd meer dan 21 jaar geleden geboren in het dorp Chogha, district Khanabad, provincie Kunduz. Toen Karzai aan de macht kwam, kreeg uw vader - die een talibancommandant was - het aan de stok met een machtige lokale leider, M. A. Die laatste arresteerde uw vader. Uw vader kon echter ontsnappen en jullie vluchtten naar Jalala, Peshawar in Pakistan. U was toen negen jaar oud. U werkte in Pakistan in een steenbakkerij. U woonde er met uw vader, zijn nieuwe vrouw, uw oudere broer, een jongere broer en vijf zussen. U spreekt Urdu, Dari, Pashtou, Grieks en wat Engels.

In Pakistan probeerden de taliban u te rekruteren, maar de Malik van jullie dorp - een goede vriend van uw vader - kon dit echter verhinderen. U werd er ook verliefd op een buurmeisje, N. U vertelde

haar dat u verliefd op haar was en zij beantwoordde deze liefde. Dit was tijdens de maand van de ramadan (23 september- 22 oktober 2006). Jullie spraken regelmatig in het geheim in een veld in de buurt af. Een negental maanden later vroeg u uw vader om haar hand te gaan vragen. Aanvankelijk hield de vader van N. de boot wat af. Uw vader ging geregeld haar hand vragen, maar telkens zei haar vader "we zullen zien". Dit sleepte zo'n vijf maanden aan. Op dat moment ging ook uw broer trouwen. Daarom vroeg uw vader nogmaals om N. haar hand zodat ze beide ceremonies tegelijkertijd konden doen om geld te sparen. Hierop weigerde de vader van N. het huwelijk omdat hij uw familie te arm vond.

Nadien bleven jullie met elkaar afspreken, weliswaar niet meer zo vaak als voorheen. Twee maanden nadat het huwelijk geweigerd werd, moesten jullie beider families naar een trouwfeest. Hiervan maakten jullie gebruik bij u thuis af te spreken. Jullie gingen met elkaar naar bed, maar jullie werden betrapt door uw oudere zus, B. B. en uw jongste zusje. B. B. was toen reeds op de hoogte van jullie afspraakjes. Een week later hoorde u een schot bij de familie van N. en toen haar vader met een geweer naar jullie huis kwam, begreep u dat hij had ontdekt wat jullie hadden gedaan en dat hij N. had gedood. Hij wou u straffen, maar uw vader hield hem tegen. De sharia mocht wel toegepast worden, maar dat wou hij niet. De familie van N. verliet het dorp en uw vader ging sindsdien overal met u mee. Een maand later sprak u met de imam van het dorp. U vroeg hem waarom hij altijd preekte over de jihad en nooit over de liefde. Nadien ging u naar de winkel, maar in uw woede noemde u enkele honden die daar waren 'taliban'. De taliban hoorden dit en zij sloegen u in elkaar en de winkel kort en klein. De Malik van het dorp zei dat de taliban u iets wilden aandoen en daarom werd u gedurende een week bij uw zus onder gebracht. In die week kwamen de taliban bij u thuis naar u vragen. Daarop verliet u Pakistan via Afghanistan.

Vervolgens verbleef u vier jaar in Griekenland. Op 10 december 2012 kwam u aan in België en een dag later diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag en/of identiteit legt u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat er ernstig getwijfeld dient te worden aan uw bewering dat u sinds 2002 (de komst van Karzai) als Afghaan in Pakistan hebt verbleven en dit voor minstens zes jaar (CGVS vragen 16, 21-24, 38-39, 74-77). Zo blijkt u niet op de hoogte te zijn van de registratiecampagnes die sinds 2001 door de GoP (Government of Pakistan) georganiseerd werden (CGVS vraag 71). Drie miljoen Afghanen werden tegen 2005 geteld. In 2007 werden er 2.153 miljoen Afghanen geregistreerd. Dat u hiervan niets zou afweten, is erg merkwaardig indien u werkelijk zolang in Pakistan zou gewoond, gewerkt en geleefd hebben. Dat u niets gehoord zou hebben van de 'ration pass' of de 'shanakhti pass' valt nog enigszins te begrijpen daar deze na 2000 niet meer werden afgeleverd. Toch zou u toch nog Afghanen moeten gekend hebben die over deze verblijfsdocumenten hebben beschikt (CGVS vragen 68-70, 85-90, 99-100). In 2006 werd er echter een nieuw registratiesysteem voor Afghanen georganiseerd in samenwerking met de UNHCR. Daarbij konden Afghanen een registratiekaart voor identificatie en rondreizen (PoR 'Proof of registration cards') in Pakistan verkrijgen. Deze kaarten waren geldig voor drie jaar en konden vernieuwd worden. Wie ze weigerde, werd beschouwd als illegaal. Dat u van deze campagne niets zou afweten, is verbazingwekkend voor iemand die een aanzienlijk deel van zijn leven in Pakistan doorbracht. U weet zelfs niet wat de UNHCR is en u hebt nog nooit gehoord van 'vrijwillige terugkeer' terwijl dit bij Afghanen massaal gepromoot werd door de regering en de UNHCR. U hebt geen enkel besef van verblijfsdocumenten voor Afghanen in Pakistan of van de mogelijkheid zulke papieren te bemachtigen. U stelt hierover dat niemand die had. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt hadden tegen februari 2007 nochtans zo een 2.16 miljoen Afghanen een Proof of Registration Cards en in de jaren daarvoor werden ook allerlei identiteitsbewijzen verblijfsdocumenten - al dan niet tijdelijk - uitgedeeld aan Afghanen in Pakistan. Dat u hier niets over gehoord zou hebben, valt dan ook sterk te betwijfelen. Het is ook duidelijk dat de legale status van de Afghanen van 2002 tot 2008 sterk is veranderd. U zegt echter dat er al die tijd niets is veranderd (CGVS vragen 78-82).

Daarnaast kunt u zo goed als geen faciliteiten voor Afghanen in Pakistan noemen, stelt u dat er geen Afghaanse politieke partijen in Pakistan zijn en verklaart u dat u geen contact had met de Afghaanse gemeenschap in het land (CGVS vragen 83-84, 92-94). Gezien het feit dat er miljoenen Afghanen in Pakistan zijn en zij hechte gemeenschappen vormen, zou u hier toch meer contact mee gehad moeten hebben. Het tegendeel kan niet worden geloofd. Verder weet u betrekkelijk weinig over het leven van Afghanen in Pakistan. Het enige dat u hierover vertelt, is dat mensen er werken als dagloner en dat de politie twee keer in Jalala is geweest. Dit is zwaar onvoldoende binnen de door u geschetste context. Volgens u was er ook geen beperking voor Afghanen qua bezit terwijl net het tegenovergestelde waar is (CGVS vraag 101). Kortom uw kennis van het leven voor Afghanen in Pakistan en hun mogelijkheden schiet ernstig tekort. Al deze zaken zijn elementen die een enorme invloed hadden op het leven van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan. Dat u niet op de hoogte geweest zou zijn van deze toch wel cruciale feiten ondermijnt uw verklaringen omtrent uw verblijf in Pakistan en/of uw verblijf als Afghaanse banneling daar, waardoor u onvoldoende zicht biedt op uw herkomst en opeenvolgende verblijfplaatsen eer u naar België kwam. Dat u deze zaken niet kon weten omdat u nooit buiten kwam in Pakistan is geen afdoend excuus voor deze onwetendheid. Dat u nooit buitenkwam is simpelweg niet geloofwaardig. U ging werken, uw vader nam deel aan het openbare leven, uw familie had goede contacten met de Malik van het dorp en er is een grote Afghaanse gemeenschap in Jalala (CGVS vragen 39, 41). Hierdoor kan geen geloof meer gehecht worden aan de bewering dat u van 2002 tot april 2008 als Afghaanse vluchteling in Pakistan hebt gewoond. Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw beweerde verblijf in Jalala, Pakistan geen geloof worden gehecht. Alle informatie waarop het CGVS zich baseert, werd toegevoegd aan het administratieve dossier (blauwe map).

Bijgevolg moet er al enig voorbehoud worden gemaakt bij de vervolgingsfeiten die u in Pakistan zou hebben meegemaakt en dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw verklaringen over de problemen die u had in Pakistan zijn op zich evenmin geloofwaardig. Zo kunnen er een aantal vraagtekens geplaatst worden bij wat u verteld over uw relatie met N. en de daaropvolgende verwickelingen. Zo stelt u zelf dat nadat uw zus Bas Bibi u en N. had betrapt, daar tussen u en uw zus met geen woord over gerept werd (CGVS vragen 192-198). Dit is hoogst merkwaardig gezien de visie binnen de Afghaanse cultuur op seks voor het huwelijk en het feit dat u op dat moment een verboden relatie met haar had. Haar vader had immers een huwelijk tussen jullie geweigerd (CGVS vraag 122). Er zou op zijn minst kunnen verwacht worden dat uw zus u hier achteraf nog zou op aanspreken of dat daar alleszins op één of andere manier over gesproken zou zijn. Dat dit niet gebeurde, laat toe te twijfelen aan de ware toedracht achter deze gebeurtenissen. Wat uw zuster zag, moet bij haar - een Afghaanse vrouw - toch een schok teweeg gebracht hebben omdat dit binnen de Afghaanse tradities werkelijk ondenkbaar en onaanvaardbaar is. In het licht daarvan is het niet aannemelijk dat jullie daar achteraf niet over praatten. Het is eveneens opvallend dat zij hierover niets tegen uw familie heeft gezegd, maar wel de familie van N. op de hoogte zou gebracht hebben (CGVS vragen 199-205). Zeker wanneer blijkt dat zij al op de hoogte was van jullie geheime afspraken (CGVS vraag 175). Zij moet goed hebben beseft wat de gevolgen voor u en N. konden zijn wanneer ze dit nieuws aan de familie van N. zou vertellen. Dat zij dat zou hebben gedaan strookt niet met het feit dat zij al langer op de hoogte was van jullie relatie en dat zij tot dan niets tegen haar eigen familie had gezegd. Ook de reactie van uw vader valt niet te rijmen met zijn verleden als talibancommandant (CGVS vragen 18, 29). Dat uw vader hierover weinig tot niets te zeggen heeft en enkel zei dat wat u hebt gedaan "niet goed" was komt wel zeer lauw over (CGVS vraag 207). Van een voormalig talibancommandant kan men in alle redelijkheid verwachten dat hij razend zou zijn en strenger zou optreden wanneer hij hoort dat zijn zoon verboden, voorhuwelijks seksuele betrekkingen heeft gehad met een buurmeisje. Zijn milde reactie op deze gebeurtenissen en zijn beschermend gedrag is in tegenspraak met de overtuigingen die hij wel moet gehad hebben als talibancommandant (CGVS vragen 19, 29). Dit ondermijnt dan ook het door u naar voren gebrachte probleem. Dat jullie frequent konden afspreken in een veldje in de buurt zonder dat iemand - behalve uw zus - daar van op de hoogte was, is opmerkelijk aangezien uw moeder, uw vijf zussen en de vader, moeder en twee zussen van N. bijna altijd thuis of in de buurt waren (CGVS vragen 42, 147, 152). Dit maakt het wel erg moeilijk om overdag met haar te kunnen afspreken.

Binnen de door u geschetste context valt het eveneens moeilijk te geloven dat u nadat jullie huwelijk geweigerd werd - en haar vader dus wist van uw wens te trouwen met haar - nog steeds met elkaar konden afspreken. Er mag verondersteld worden dat haar vader haar beter onder controle zou

houden daar u vijf maanden lang hebt aangedrongen om met haar te trouwen (CGVS vragen 164, 166, 169, 172, 174). De ernst van de door u voorgehouden vrees wordt ook ondermijnd doordat de familie van N. zelf het dorp zou verlaten hebben en dat zij sindsdien niets van hen hebben laten horen (CGVS vragen 216-217, 122). Bovendien hebt u daarna zonder problemen een maand lang in Jalala kunnen blijven zonder nog op enige manier te worden verontrust (CGVS vraag 218).

Voorts dient er ook aan gestipt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de taliban dermate onwaarschijnlijk zijn dat er geen geloof meer aan gehecht hoeft te worden. Allereerst moet er op gewezen worden dat uw beschrijving van het incident met de taliban en de honden erg beperkt en oppervlakkig is (CGVS vragen 220-225). Hetgeen u hierover kan vertellen, is een zeer feitelijk verslag gespeend van enige vorm van inleving. Iemand die dergelijke feiten meemaakt, zou hierover toch uitgebreider moeten kunnen over vertellen. Dat het de taliban niet menens is met hun zoektocht naar u blijkt ook uit het feit dat u zich een week lang bij uw zuster kon verschuilen zonder dat de taliban bij haar langs kwamen (CGVS vragen 228-233). Zij woonde nochtans in hetzelfde dorp. Gezien het belang van familiebanden in de Afghaanse én Pakistaanse cultuur mag er van uitgegaan worden dat ook de taliban zouden weten waar zij woont. Dat zij enkel bij u thuis naar u zochten is binnen de door u beschreven situatie onwaarschijnlijk. Wanneer de taliban u werkelijk hadden willen doden, zouden ze er alles aan gedaan hebben om u te vinden en zouden ze bijgevolg ook bij uw zuster gaan zoeken zijn. Dat zij dit niet deden, tast de ernst van uw voorgehouden vrees ernstig aan.

Het andere probleem dat u gehad zou hebben met de taliban, namelijk het feit dat ze u in het verleden probeerden te rekruteren, werd reeds opgelost in Pakistan zelf waardoor dit niet van belang is bij de beoordeling van uw vrees (CGVS vragen 40, 237-238).

Tenslotte dient aangestipt te worden dat u beweert over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. Dit betekent dat uw vrees ten opzichte van Afghanistan - het land waarvan u zegt de nationaliteit te hebben - beoordeeld moet worden. De door u aangehaalde problemen - in zoverre deze al kunnen worden geloofd - zijn echter gelimiteerd tot Pakistan. Mochten deze al geloofwaardig zijn, is er verder geen enkele reden om aan te nemen dat u ook in Afghanistan omwille van deze problemen vervolging zou moeten vrezen. Indien de familie van N. zowel als de taliban u al met rust lieten in uw eigen dorp in Pakistan, zal dit ook zeker het geval zijn in Afghanistan. U beweert afkomstig te zijn uit het district Khanabad van de provincie Kunduz, maar uit uw verklaringen blijkt dat u daar nauwelijks negen jaar hebt gewoond en dat uw kennis over uw district dan ook navenant is (CGVS vragen 25-28, 30-36, 249-257). Er zijn voldoende redenen om aan te nemen dat de problemen die uw vader toen had niet van toepassing zijn op u. U was toen slechts negen jaar, u hebt geen enkele band met de taliban en de toenmalige situatie is intussen erg veranderd.

Uit bovenstaande argumentatie blijkt overigens dat u onvoldoende zicht biedt op uw verschillende woonplaatsen en/of verblijfsstatussen vooraleer u naar België kwam. Het is voor het CGVS dan ook onmogelijk hiervan een correcte analyse te maken.

De vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, de aantasting van uw algehele geloofwaardigheid, laten niet toe u het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas, noch laten zij toe uitsluitel te geven over uw herkomst en voormalige verblijfplaatsen. Bijgevolg kan u op basis hiervan evenmin de status van subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet worden toegekend. Uw verklaringen laten niet toe een correcte inschatting te maken van uw eventuele nood aan bescherming.

Tot slot, de door u neergelegde taskara kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) kunnen Afghaanse documenten, via corruptie, gemakkelijk verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48/2, tot 48/5, 52 §2, 57/6, 2de lid, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Wet van 29 juli 1991), en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.1. Met betrekking tot het betwiste verblijf in Pakistan stelt de verzoekende partij: *“Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat niet alle Afghanen die in Pakistan wonen officieel geregistreerd staan. Verweerder heeft het in zijn motivatie over de registratiecampagne voor Afghanen in Pakistan in 2006, waarbij zo’n 2,16 miljoen Afghanen een ‘Proof of Registration card’ kregen. Er wordt beweerd dat het hoogst merkwaardig is dat verzoeker deze campagne niet kende en dat er ook niemand in zijn omgeving was die in het bezit was van zo’n ‘PoR-card’. Verweerder concludeert hieruit dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker wel degelijk als Afghaan in Pakistan heeft gewoond. Hierbij vergeet verweerder echter te vermelden dat er volgens de Pakistaanse overheid nog steeds tussen de 400.000 en 1 miljoen illegale Afghanen in Pakistan wonen. Er is dus een grote groep Afghanen in Pakistan die de registratiecampagne van het UNHCR en de Pakistaanse overheid niet heeft meegemaakt (stuk 4 in bijlage). Het is dus best mogelijk dat verzoekers familie tot deze groep behoorde. Verzoeker heeft trouwens geen enkele reden om te liegen over het gegeven dat hij in Pakistan gewoond heeft. Zijn asielrelaas speelt zich af in Pakistan, maar zou evengoed in Afghanistan kunnen plaatsgevonden hebben. Nergens wordt er vermeld dat verzoeker op de vlucht zou zijn voor de Pakistaanse autoriteiten, of dat verzoeker zou gediscrimineerd worden door de Pakistanen vanwege zijn Afghaanse afkomst. Vermits er wel degelijk nog altijd vele niet- geregistreerde Afghanen in Pakistan wonen, en vermits liegen over een verblijf in Pakistan aan verzoeker geen enkel voordeel zou opleveren wat betreft het*

verkrijgen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming, moet verweerder dus het voordeel van de twijfel aan verzoeker verlenen."

Het komt de commissaris-generaal toe te beoordelen of uit de verklaringen van de verzoekende partij redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit of land van herkomst of vroegere gewone verblijfplaats voldoende aantoont. Bij de beoordeling van de redenen voor de vlucht en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot haar onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten (RvV (Algemene Vergadering) nr. 45 395 van 24 juni 2010).

De Raad stelt vast dat het aangehaalde profiel van verzoeker een Afghaan betreft die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten heeft met zijn familie, die zich gevestigd heeft in een dorp of stad in de omgeving van Peshawar en voor zijn vertrek zijn dorp niet verlaten heeft. Verzoeker is ongeschoold en werkte in een steenbakkerij. Hij zou evenals zijn familie steeds illegaal verbleven hebben in Pakistan en nooit in een vluchtelingenkamp in Pakistan verbleven hebben.

Verzoekers verblijf in Pakistan wordt betwist door de commissaris-generaal en deze besliste dat de verzoekende partij onvoldoende zicht biedt op de verschillende woonplaatsen en/of verblijfsstatussen vooraleer hij naar België kwam. Het zou aldus bij gebrek aan medewerking van de verzoekende partij voor de commissaris-generaal onmogelijk zijn een correcte analyse te maken van het risico voor verzoeker.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal geen onderzoek verrichte naar de feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij, meer bepaald het leven van verzoeker in de Afghaanse gemeenschap in Jalala. Het administratief dossier bevat ook geen informatie noch betreffende Jalala noch betreffende de er levende Afghaanse gemeenschap.

Het gehoor betreft slechts een onderzoek met betrekking tot de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving van verzoeker, meer bepaald de registratiecampagnes en documenten in Pakistan voor Afghaanse vluchtelingen, de betrokkenheid van deze vluchtelingen bij Afghaanse politieke partijen, UNHCR, faciliteiten georganiseerd door de Afghaanse gemeenschap, de mogelijkheid voor Afghanen om eigenaar te zijn van onroerende goederen.

Zoals de verzoekende partij stelt blijkt uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat een groot aantal Afghaanse vluchtelingen nooit geregistreerd werden. Uit deze informatie valt ook niet af te leiden in hoeverre de registratiecampagnes ook plaats hadden in afgelegen dorpen of steden met een overwegende Afghaanse bevolking en waarvan het niet duidelijk is in hoeverre de Pakistaanse overheid er aanwezig is. De verzoekende partij stelt dat hij tijdens zijn zesjarig verblijf in Jalala slechts tweemaal de politie gezien heeft (gehoor, nr. 74).

Wat de herkomst uit Afghanistan betreft stelt de bestreden beslissing: *"U beweert afkomstig te zijn uit het district Khanabad van de provincie Kunduz, maar uit uw verklaringen blijkt dat u daar nauwelijks negen jaar hebt gewoond en dat uw kennis over uw district dan ook navenant is (CGVS vragen 25-28, 30-36, 249-257)."*

De gebrekkige kennis van verzoeker over zijn geboorteplaats zou kunnen verklaard worden door zijn beperkt verblijf aldaar, zoals ook gesteld wordt in de bestreden beslissing.

Bij gebrek aan onderzoek naar de feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij kon de commissaris-generaal rekening houdend met het profiel van verzoeker *in casu* niet beslissen dat hij zijn verblijf in Pakistan en herkomst uit Afghanistan, het district Khanabad van de provincie Kunduz, niet aannemelijk maakt.

De bestreden beslissing stelt in dit verband: *"Dat u deze zaken niet kon weten omdat u nooit buiten kwam in Pakistan is geen afdoend excuus voor deze onwetendheid. Dat u nooit buitenkwam is*

simpelweg niet geloofwaardig. U ging werken, uw vader nam deel aan het openbare leven, uw familie had goede contacten met de Malik van het dorp en er is een grote Afghaanse gemeenschap in Jalala (CGVS vragen 39, 41). Hierdoor kan geen geloof meer gehecht worden aan de bewering dat u van 2002 tot april 2008 als Afghaanse vluchteling in Pakistan hebt gewoond. Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw beweerde verblijf in Jalala, Pakistan geen geloof worden gehecht. Alle informatie waarop het CGVS zich baseert, werd toegevoegd aan het administratieve dossier (blauwe map)."

Uit het gehoorverslag blijkt niet dat verzoeker verklaard heeft dat hij niet buitenkwam, maar dat hij in Jalala leefde en niet buiten Jalala kwam (vraag, nr. 39). In antwoord op de vraag naar contacten met andere Afghanen (algemeen in Pakistan) verklaarde verzoeker nogmaals dat hij niet buiten zijn dorp kwam (gehoor, nr. 93 en 94). Verzoeker heeft nooit verklaard *"dat hij niet buitenkwam"*. Het betreft een verkeerde lezing van het gehoorverslag door de commissaris-generaal.

Uit de informatie in het administratief dossier, meer bepaald het rapport *"Afghans in Iran and Pakistan"* dd. 12 juli 2010 blijkt dat de Pakistaanse overheden het werk van Afghanen in de informele sector tolereren (p. 12), maar blijkt niet in hoeverre bovenvermelde administratieve regularisatieprocedures met betrekking tot Afghaanse vluchtelingen een impact hadden in het dorp of de stad waar verzoeker verbleef en dat redelijkerwijze een persoon met het profiel van verzoeker op de hoogte zou moeten zijn van deze procedures.

De verzoekende partij klaagt terecht de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Bij gebrek aan onderzoeksbevoegdheid kan de Raad bovenvermeld onderzoek niet uitvoeren. De Raad meent dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

De commissaris-generaal heeft een summiere herkomstcheck uit Afghanistan van verzoeker (vragen 249 tot 257) uitgevoerd en de Raad stelt vast dat het rechtsplegingsdossier ook geen informatie bevat over de herkomstregio van verzoeker evenals wat redelijkerwijze als kennis verwacht kan worden van een persoon die als kind een negental jaar in deze regio gewoond heeft.

De Raad meent dat uit het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat bij gebrek aan medewerking van de verzoekende partij het voor de commissaris-generaal onmogelijk was een correcte analyse te maken van het risico voor verzoeker. De Raad meent dat dit volgde uit het gebrekkig onderzoek tijdens het gehoor met betrekking tot de herkomst van verzoeker met betrekking tot Pakistan en met betrekking tot Afghanistan.

De Raad meent dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 april 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in
vreemdelingenzaken

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. de MOFFARTS